

ondergaande zon, of in het zilverlicht der maan. Maar soms ook was de hemel donker bewolkt, of was het meer in een duistere nacht gehuld.

Maar steeds was het schoon.

Als na den heeten dag, de zonnescijf vuurrood onder de kim daalde, was de waterplas als een zee van purper en karmozijn. Soms glad als een spiegel, dan weer gerimpeld onder de lichte ademtocht van den avondwind. Dan kabbelden de golfjes zoo vroolijk en lustig tegen den oever; dan ruischte het zoo liefelijk over het water, dat hij wel altijd zoo zou willen zitten staren.

En dan dacht hij aan een paar bruine oogen, even vroolijk en levenslustig als dat water.

Maar schooner nog was het, als de maan het golvende oppervlak verlichtte. Dan glinsterde het gerimpelde water zoo liefelijk in dat zilverwitte licht; dan fluisterde de zachte wind zoo innig en vertrouwelijk; dan klotsten de kabbelende golfjes zoo zachtjes tegen de steenen aan den oever.

En dan dacht hij aan een paar bruine oogen, even liefelijk en innig als dat water.

Schoon, maar verschrikkelijk was het, als de stormwind met kracht over het meer blies; als de golven, hoog opgezet, met geraas zich op den oever wierpen, en telkens verder grepen, alsof ze het arme strand wilden verslinden. Dan loeide de wind, en gierde over de watervlakte; dan lichtten de donkere golven met een onheilspellende witte rand. Dan was er strijd in plaats van vrede op het meer.

En dan dacht hij aan een paar bruine oogen, toornig en flinkerend als dat water.

Maar als de nacht het meer met haar sluier omhulde, en slechts een enkele ster met zachten luister aan den donkeren hemel stond, dan was het niet minder aangrijpend. Doch het stemde hem droevig. Dan lag het meer als een zwarte vlek, schier levenloos aan zijn voeten; dan verstoorde geen geluid de stilte.

En dan dacht hij aan een paar bruine oogen, even droefgeestig en stil als dat water.

Als Alhedar dan lang had zitten mijmeren, met de blauwe oogen starende op het meer vóór hem, zuchtte hij, stond op en begaf zich in de hut ter ruste, steeds vervolgd door die twee bruine oogen.

En dan verheugde hij zich op den volgende dag. Want dan zou hij, op zijn tocht naar de stad, kunnen staren in de bruine oogen, waarvan hij 's avonds droomde.

Want ook Elenna, het dochtertje van den visscher Giafar, bracht dan de door haar vader gevangen visschen en kreeften naar de markt. Te zamen legden zij den weg af, en dan zagen de oogen der zwartgelokte Elenna, vroolijk, liefelijk, toornig of droevig, al naarmate de stemming van het aanminnige meisje. Maar hoe ook; steeds waren ze hem lief, die spiegeltjes, waarin hij zoo gaarne mocht staren.